

OPONENTNÍ POSUDEK BAKALÁŘSKÉ PRÁCE

Název práce: Dobrovolníci a sociální služby v Písku

Autorka: Radka Posekaná

Vedoucí práce: Mgr. Jana Šimečková

Oponent: Mgr. Věra Michalicová

FORMÁLNÍ STRÁNKA PRÁCE:

Předložená bakalářská práce má dobrou grafickou úroveň a je v ní poměrně málo překlepů. Celkový dojem z práce po stránce estetické je velmi dobrý.

Práce má 56 stran textu a 3 strany seznamu literatury (celkem 23 zdrojů, z nichž autorka čerpala). Vzhledem k doporučenému rozmezí bakalářských prací (30 – 40 stran) se jedná o překročení počtu stran. Použité zdroje jsou relevantní a odpovídají současné nabídce odborné literatury v ČR (autorka použila zhruba 40% literatury a jiných zdrojů věnovaných tématu dobrovolnictví a zhruba 60% literatury a jiných zdrojů věnovaných tématu sociální práce).

Členění kapitol a podkapitol teoretické části práce je smysluplné a vcelku přehledné. Totéž platí pro praktickou část s výjimkou kapitoly 7. Sociální služby. Ta povahou zpracování patří do teorie.

V práci je použito 51 poznámek pod čarou. Téměř všechny bibliografické citace jsou však uvedeny nesprávně – citace nejsou uváděny v uvozovkách a v přesném znění. Z textu není patrné, kde citace začíná a končí, zda se jedná o přesnou citaci či odkaz na srovnání textu s odbornou literaturou.

OBSAHOVÁ STRÁNKA PRÁCE:

Práce je rozdělena do dvou částí – teoretické a praktické. Autorka si dala za cíl vymezit v teoretické části problematiku sociální práce a dobrovolnictví za použití odborné literatury.

První dvě kapitoly práce (Definice sociální politiky a Sociální stát) jsou pojaty velmi obecně, formou uvádění různých definic a dělení a jen vzdáleně se blíží tématu práce Dobrovolníci a sociální služby v Písku.

Třetí kapitola se věnuje občanskému sektoru. Téma občanský sektor je pro předmět bakalářské práce podstatné. V podkapitole 3.3 Výhody a nevýhody občanského sektoru se však autorka dopouští řady chyb. Formulace zvláště v prvním odstavci jsou velmi diskutabilní a je velká škoda, že autorka neuvádí zdroj těchto formulací (např. „výhodou občanského sektoru je, že ... generuje minimální, nebo žádný zisk“; „občanský sektor vyžaduje dobrovolnou práci“; „cílem činností občanského sektoru je získání finanční podpory prostřednictvím darů“). Ve tvrzení, že občanský sektor vyžaduje dobrovolnou práci, si navíc později odporuje sama autorka, když se zabývá rolí dobrovolníků v organizaci, a píše, že pro vlastní chod některých organizací není činnost dobrovolníků nepostradatelná (s. 25).

Čtvrtá kapitola se zabývá dobrovolnictvím. Autorka vyjmenovává různé typy a oblasti dobrovolnictví, uvádí historii dobrovolnictví v ČR a zabývá se současností dobrovolnictví v naší zemi. Na počátku pojednání celé kapitoly autorka vymezuje, kdo může a nemůže být dobrovolníkem dle zákona č. 198/2002 Sb. a uvádí, že dobrovolník vykonává dobrovolnickou

službu na základě smlouvy uzavřené s vysílající organizací (s. 21). Chybí zde však alespoň zmínka o tom, že se toto vymezení týká pouze státem upravovaného a podporovaného dobrovolnictví a nikoliv podmínky dobrovolné činnosti obecně.

Poslední, pátá kapitola teoretické části je zaměřena na dobrovolnická centra a dobrovolnické programy v ČR.

Text teoretické části práce je na mnohých místech nepřesný, zevšeobecňující a nedostatečně propracovaný.

Cílem praktické části je pak porovnání teorie s praxí. Autorka provedla výzkum zaměřující se na využití dobrovolníků organizacemi poskytujícími sociální služby v Písku. Výzkum byl proveden ve dvou fázích. V první fázi si dala autorka za cíl kontaktovat organizace poskytující sociální služby emailem, resp. telefonicky. Ve druhé části výzkumu uskutečnila rozhovory se sociálními pracovníky těch organizací, které využívají služeb dobrovolníků. Témata rozhovorů byly: požadavky na dobrovolníky, výhody pro dobrovolníky a představa ideálního dobrovolníka.

Jak jsem již uvedla, patří sedmá kapitola Sociální služby svojí formou spíše do teoretické části.

V osmé kapitole vyjmenovává autorka sociální služby v Písku a dělí je na služby sociálního poradenství, služby sociální prevence a služby sociální péče. Celkem se jedná o 15 organizací, které poskytují 26 výše jmenovaných typů sociálních služeb. Tyto číselné údaje však v textu osmé kapitoly chybí a musela jsem je dopočítat.

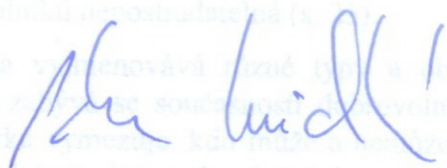
Oproti tomu v deváté kapitole upřesňuje autorka původ předkládaného seznamu sociálních služeb v Písku s dodatkem, že „z tohoto seznamu vyplývá, že v Písku funguje dvacet dva organizací, které poskytují sociální služby.“ Toto číslo se však liší od počtu organizací jmenovaných v osmé kapitole.

Autorka pak pokračuje slovy: „Předpokládám, že většina těchto sociálních služeb bude pracovat s dobrovolníky,“ a podkapitola 9.1 je nazvána: „Sociální služby využívající dobrovolníky v Písku.“ Z osmi organizací, které jsou zde uvedeny, však tři organizace nejsou v původním výčtu sociálních služeb ve městě Písek v kapitole 8. (Jihočeská rozvojová, o.p.s., Evangelikální sbor Elim a Mateřské centrum Kvítek). Navíc dvě z nich podle všeho ani nejsou poskytovateli sociálních služeb (Evangelikální sbor Elim a Mateřské centrum Kvítek)! Kromě toho např. Inkano Písek má prokazatelně na svých webových stránkách organizace uveden jako jeden ze svých projektů Dobrovolnické centrum s několika dobrovolnickými programy a autorka jej do výzkumu nezahrnula. Výsledky výzkumu ztrácí na věrohodnosti.

ZÁVĚR:

Poznámky týkající se citací textu a obsahové stránky práce ukazují na nedostatečné metodické zpracování práce a kritické zhodnocení problému. Vzhledem k nejasnostem ohledně praktické části a výzkumu nepovažuji cíl práce za dosažený.

Práci nedoporučuji k obhajobě.

V Českých Budějovicích dne 24. 5. 2009